

BBF

Gdańsk, dnia 17.01.2014 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa

ODPIS

za pośrednictwem

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie
Wydział II
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżący kasacyjnie: Prawo i Sprawiedliwość
Nr w Ewidencji Partii Politycznych: 124,
ul. Nowogrodzka 84/86
02-018 Warszawa

reprezentowany przez
adwokata dra Bogusława Kosmusa,
Gotkowicz, Kosmus Kuczyński i Partnerzy – Adwokaci
ul. Derdowskiego 26/3
80-310 Gdańsk

Skarżący: Sieć Obywatelska – Watchdog Polska

sygn. akt II SAB/Wa 408/13

Skarga kasacyjna
od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 15 listopada 2013 roku o sygnaturze akt II SAB/Wa 408/13

I. Na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (ppsa), w imieniu partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość, której pełnomocnictwo przedkładam, zaskarżam w całości Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2013 r. o sygnaturze akt II SAB/Wa 408/13 i wnoszę o:

1. uchylenie w/w wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie;
2. obciążenie Sieci Obywatelskiej – Watchdog Polska kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

II. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucam i jako podstawy kasacyjne wskazuję:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, w postaci niezastosowania art. 58 § 1 pkt 6 w związku z art. 52 § 4 ppsa poprzez zaniechanie odrzucenia skargi mimo zaniechania przez Sieć Obywatelską – Watchdog Polska wezwania skarżącej kasacyjnie do usunięcia naruszenia prawa,

2. naruszenie prawa materialnego poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, w postaci naruszenia art. 149, art. 151, art. 3 par 2 pkt 8 ppsa w zw. z art. 107 kodeksu postępowania administracyjnego (kpa) i art. 16 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej (ustawa) poprzez błędne przyjęcie, że Prawo i Sprawiedliwość dopuściła się bezczynności,
3. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez błędne przyjęcie, że faktury, które zostały opłacone przez PiS w styczniu i lutym 2013 r. powinny zostać przez PiS udostępnione jako informacja publiczna.

Uzasadnienie

Ad II.1

Wojewódzki Sąd Administracyjny przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania mimo, że powinien był ją odrzucić przez wzgląd na zaniechanie przez Sieć Obywatelską – Watchdog Polska wezwania skarżącej kasacyjnie do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 52 § 4 ppsa. W związku z tym zaniechaniem skarga powinna zostać odrzucona na mocy art. 58 § 1 pkt 6 ppsa.

WSA błędnie stanął jednak na stanowisku, że w przypadku skargi na bezczynność w przedmiocie dostępu do informacji publicznej stronie nie przysługuje na drodze administracyjnej żaden środek zaskarżenia. W postępowaniu w przedmiocie skargi na bezczynność dotyczącej dostępu do informacji publicznej zastosowanie znajdują te same przepisy, jak w przypadku skargi na bezczynność w każdym innym przedmiocie. Nie ma podstaw, by stwierdzić, że akurat w postępowaniu dotyczącym informacji publicznej strona nie jest obowiązana do wyczerpania dostępnych środków prawnych w rozumieniu 52 § 4 ppsa. W szczególności ustawa o dostępie do informacji publicznej nie wprowadza żadnych przepisów szczególnych w tym zakresie. *Lege non distinguente* należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie art. 52 § 4 ppsa.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądów Administracyjnych.

Postanowienie NSA w Warszawie z dnia 21 maja 2010 r., wydane w sprawie o sygnaturze I OSK 794/10:

Przedmiotowa sprawa dotyczy dokonania przez organ czynności materialno-technicznej w postaci udostępnienia dokumentu. W piśmiennictwie powstałym na tle rozpatrywania skarg we wskazanym zakresie funkcjonuje pogląd, a który należy podzielić, że niekiedy wyczerpanie środków zaskarżenia w sprawie ze skargi na bezczynność organu może mieć miejsce zarówno poprzez wniesienie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jak i w drodze wezwania do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 p.p.s.a.). Ma to miejsce w przypadkach, gdy rozstrzygnięcie sprawy może nastąpić w różnej prawnej formie działania administracji, co jest uzależnione od sposobu jej rozstrzygnięcia (vide: J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2008, s. 172.). Analogiczne stanowisko zajmowały sądy administracyjne. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 27 maja 2004 r., II SAB/Op 1/04, (ONSAiWSA 2005/2/33) Sąd stwierdził, że w przypadku gdy przedmiotem skargi jest bezczynność w przedmiocie czynności materialno-technicznej wyczerpanie środków zaskarżenia może mieć miejsce zarówno poprzez złożenie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jaki i poprzez wezwanie organu do usunięcia naruszenia prawa. Stanowisko powyższe zostało zaakceptowane przez Naczelny Sąd Administracyjny - wyrok NSA z 10 grudnia 2007 r., II FSK 1152/06 oraz z dnia 27 lutego 2009 r., II OSK 230/09.

2. naruszenie prawa materialnego i procesowego w postaci art. 149, art. 151, art. 3 par 2 pkt 8 ppsa w zw. z art. 107 kodeksu postępowania administracyjnego (kpa) i art. 16 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej (ustawa) poprzez błędne przyjęcie, że Prawo i Sprawiedliwość dopuściła się bezczynności,
3. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez błędne przyjęcie, że faktury, które zostały opłacone przez PiS w styczniu i lutym 2013 r. powinny zostać przez PiS udostępnione jako informacja publiczna.

Uzasadnienie

Ad II.1

Wojewódzki Sąd Administracyjny przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania mimo, że powinien był ją odrzucić przez wzgląd na zaniechanie przez Sieć Obywatelską – Watchdog Polska wezwania skarżącej kasacyjnie do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 52 § 4 ppsa. W związku z tym zaniechaniem skarga powinna zostać odrzucona na mocy art. 58 § 1 pkt 6 ppsa.

WSA błędnie stanął jednak na stanowisku, że w przypadku skargi na bezczynność w przedmiocie dostępu do informacji publicznej stronie nie przysługuje na drodze administracyjnej żaden środek zaskarżenia. W postępowaniu w przedmiocie skargi na bezczynność dotyczącej dostępu do informacji publicznej zastosowanie znajdują te same przepisy, jak w przypadku skargi na bezczynność w każdym innym przedmiocie. Nie ma podstaw, by stwierdzić, że akurat w postępowaniu dotyczącym informacji publicznej strona nie jest obowiązana do wyczerpania dostępnych środków prawnych w rozumieniu 52 § 4 ppsa. W szczególności ustawa o dostępie do informacji publicznej nie wprowadza żadnych przepisów szczególnych w tym zakresie. *Lege non distinguente* należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie art. 52 § 4 ppsa.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądów Administracyjnych.

Postanowienie NSA w Warszawie z dnia 21 maja 2010 r., wydane w sprawie o sygnaturze I OSK 794/10:

Przedmiotowa sprawa dotyczy dokonania przez organ czynności materialno-technicznej w postaci udostępnienia dokumentu. W piśmiennictwie powstałym na tle rozpatrywania skarg we wskazanym zakresie funkcjonuje pogląd, a który należy podzielić, że niekiedy wyczerpanie środków zaskarżenia w sprawie ze skargi na bezczynność organu może mieć miejsce zarówno poprzez wniesienie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jak i w drodze wezwania do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 p.p.s.a.). Ma to miejsce w przypadkach, gdy rozstrzygnięcie sprawy może nastąpić w różnej prawnej formie działania administracji, co jest uzależnione od sposobu jej rozstrzygnięcia (vide: J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2008, s. 172.). Analogiczne stanowisko zajmowały sądy administracyjne. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 27 maja 2004 r., II SAB/Op 1/04, (ONSAiWSA 2005/2/33) Sąd stwierdził, że w przypadku gdy przedmiotem skargi jest bezczynność w przedmiocie czynności materialno-technicznej wyczerpanie środków zaskarżenia może mieć miejsce zarówno poprzez złożenie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jak i poprzez wezwanie organu do usunięcia naruszenia prawa. Stanowisko powyższe zostało zaakceptowane przez Naczelny Sąd Administracyjny - wyrok NSA z 10 grudnia 2007 r., II FSK 1152/06 oraz z dnia 27 lutego 2009 r., II OSK 230/09.

Postanowienie NSA z dnia 27 lutego 2009 r., wydane w sprawie o sygnaturze II OSK 230/09

Zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator lub Rzecznik Praw Obywatelskich. Jeżeli ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia w sprawie będącej przedmiotem skargi, skargę na akty lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 i 4a, można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu - w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa (§ 3).

W piśmiennictwie powstałym na tle powyższego przepisu funkcjonuje pogląd, który należy podzielić, że niekiedy wyczerpanie środków zaskarżenia w sprawie ze skargi na bezczynność organu może mieć miejsce zarówno poprzez wniesienie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jak i w drodze wezwania do usunięcia naruszenia prawa. Ma to miejsce w przypadkach, gdy rozstrzygnięcie sprawy może nastąpić w różnej prawnej formie działania administracji, co jest uzależnione od sposobu jej rozstrzygnięcia (vide: J.P. Tarno: Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2008, s. 172.). Analogiczne stanowisko zajmowały sądy administracyjne. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 27 maja 2004 r., II SAB/Op 1/04, (ONSAiWSA 2005/2/33) Sąd stwierdził, że w przypadku gdy przedmiotem skargi jest bezczynność w przedmiocie czynności materialno-technicznej wyczerpanie środków zaskarżenia może mieć miejsce zarówno poprzez złożenie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a. jak i poprzez wezwanie organu do usunięcia naruszenia prawa. Stanowisko powyższe zostało zaakceptowane przez Naczelny Sąd Administracyjny - wyrok NSA z 10 grudnia 2007 r., II FSK 1152/06.

Wyrok NSA z dnia 10 grudnia 2007 r., wydany w sprawie II FSK 1152/06

Niekiedy wyczerpanie środków zaskarżenia w sprawie ze skargi na bezczynność organu może mieć miejsce zarówno poprzez wniesienie zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a., jak i w drodze wezwania do usunięcia naruszenia prawa. Ma to miejsce w przypadkach, gdy rozstrzygnięcie sprawy może nastąpić w różnej prawnej formie działania administracji, co jest uzależnione od sposobu jej rozstrzygnięcia. Należy więc przyjąć, że wyczerpano środki zaskarżenia zarówno wtedy, gdy wnioskodawca przed wniesieniem skargi złożył zażalenie w trybie art. 37 § 1 k.p.a., wymagane w odniesieniu do skarg na bezczynność polegającą na wydaniu decyzji, jak i wtedy, gdy wnioskodawca wezwał organ do usunięcia naruszenia prawa, co jest wymagane przy bezczynności organu w zakresie czynności materialno-technicznych (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 27 maja 2004 r., sygn. II SAB/Op 1/04, ONSAiWSA 2005, nr 2, poz. 33).

Wyrok WSA Opolu z dnia 27 maja 2004 r., wydany w sprawie o sygnaturze II SAB/Op 1/04:

Udostępnienie informacji na wniosek następuje w formie czynności materialno-technicznej, a odmowa w formie decyzji (art. 10 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 tej ustawy). Dodać jeszcze można, że także odpowiedź organu, wskazująca, iż żądana informacja nie ma cech informacji publicznej, stanowi czynność materialno-techniczną (wyrok NSA z dnia 11 grudnia 2002 r. sygn. akt II SA 2867/02, "Wokanda" 2003, nr 6, s. 33).

W tej złożonej sytuacji, gdy wnioskodawca oczekuje pozytywnego załatwienia wniosku, ale jednocześnie może liczyć się z odmową lub pismem o nienależeniu sprawy do zakresu informacji publicznych, należy przyjąć, że wyczerpano środki zaskarżenia zarówno wtedy, gdy wnioskodawca przed wniesieniem skargi złożył zażalenie w trybie art. 37 § 1 k.p.a., wymagane w odniesieniu do skarg na bezczynność polegającą na niewydaniu decyzji (...), jak i wtedy, gdy wnioskodawca wezwał organ do usunięcia naruszenia prawa, co jest wymagane przy bezczynności organu w zakresie czynności materialno-technicznych (art. 52 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Ad II.2

Niezależnie od powyższego wskazuję, że bezzasadne jest twierdzenie, jakoby PiS pozostawała w bezczynności. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej skarżąca kasacyjnie wydała decyzję o odmowie udostępnienia żądanej informacji, za którą to decyzję trzeba uznać pismo z dnia 26 czerwca 2013 r. Posiada ono wszelkie cechy decyzji administracyjnej, jednostronnie i władczo rozstrzyga bowiem co do istoty o indywidualnej i konkretnej sprawie administracyjnej.

Wskazuję również, że dla zakwalifikowania danego pisma jako decyzji administracyjnej nie jest konieczne, aby to pismo zawierało wszystkie składniki decyzji przewidziane w art. 107 kpa. W wyroku z dnia 22 września 1981 r., SA 791/81, Naczelny Sąd Administracyjny przyjął, że:

1. Roszczenia ze stosunku pracy pracownika mianowanego są załatwiane przez właściwe organy administracji w drodze decyzji administracyjnych. Za decyzję taką należy również pismo właściwego organu zawierające co najmniej oznaczenie organu i adresata aktu, rozstrzygające w sprawie i podpis upoważnionego pracownika.

Natomiast w wyroku NSA z dnia 20 lipca 1981 r., SA 1163/81 stwierdzono, że:

1. Pisma zawierające rozstrzygnięcia w sprawie załatwianej w drodze decyzji są decyzjami, pomimo nieposiadania w pełni formy przewidzianej w art. 107 § 1 k.p.a., jeśli tylko zawierają minimum elementów niezbędnych do zakwalifikowania ich jako decyzji. Do takich elementów należy zaliczyć: oznaczenie organu administracji państwowej wydającego akt, wskazanie adresata aktu, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ administracji.

Na mocy art. 16 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie ma wątpliwości, że zacytowane tezy z judykatów mają zastosowanie także w przedmiotowej sprawie.

Pismo z dn. 26 czerwca 2013 r. spełnia wszystkie „podstawowe” kryteria konieczne dla uznania za decyzję administracyjną, określane przez kpa, jak też spełnia dodatkowe wymogi z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ustanowiony w art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy obowiązek wskazania w uzasadnieniu decyzji tożsamości i funkcji osób, które zajęły stanowisko w postępowaniu, został w przedmiotowej sprawie zrealizowany poprzez podpisanie pisma (decyzji) przez osobę, która, będąc do tego umocowaną, w imieniu PiS zajęła stanowisko w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji publicznej i rozstrzygnęła sprawę, a więc poprzez podpis Stanisława Kostrzewskiego oraz wskazanie pełnionej przez niego funkcji – Dyrektora Generalnego PiS.

Zważywszy na powyższe należy przyjąć, że decyzja, która nie zawiera wszystkich składników określonych w art. 107 § 1 lub w przepisach szczególnych, jest wprawdzie decyzją wadliwą, jednakże nie ma wątpliwości co do jej bytu prawnego. Ze stanem bezczynności mielibyśmy – ewentualnie – do czynienia, gdyby w piśmie z dn. 19 czerwca 2011 r. PiS podjęła polemikę z żądaniem wnioskodawcy, weszła w dyskurs z Fundacją. Tymczasem pismo z dn. 26 czerwca 2013 r. *expressis verbis* odmawia realizacji wniosku, a zatem jest aktem władczym, ergo decyzją.

Tym samym skarga powinna była zostać przez WSA oddalona, jako że PiS nie pozostaje w bezczynności – partia wydała bowiem decyzję, w której rozpoznała wniosek skarżącej.

Skarżąca kasacyjnie zasadnie zatem zarzuca WSA naruszenie wskazanych w petitum przepisów prawa procesowego i materialnego – błędne zastosowanie przepisów prawa materialnego (art. 107 kodeksu kpa, art. 16 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej) spowodowało bowiem naruszenie przez WSA przepisów postępowania w postaci art. 149, art. 151 oraz art. 3 par 2 pkt 8 ppsa.

Niezależnie od powyższego wskazuję, że arbitralny i pozbawiony oparcia w przepisach prawa jest pogląd WSA, jakoby na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej za bezczynność można było uznać nie tylko milczenie podmiotu zobowiązanego, ale i sytuację, w której podmiot ten odmawia co prawda udzielenia informacji publicznej, ale w nieprzewidzianej dla tej czynności formie prawnej. W związku z brakiem legalnej definicji, przyjmuje się bowiem, że z bezczynnością mamy do czynienia wówczas, gdy w prawie ustalonym terminie organ nie podjął żadnych czynności w sprawie i mimo istnienia ustawowego obowiązku nie zakończył postępowania wydaniem decyzji, postanowienia lub innego aktu albo nie podjął stosownej czynności (tak: WSA w Lublinie w wyroku z dn. 13.10.2005 r., III SAB/Lu 15/05). Mając powyższe na uwadze, nawet gdyby przyjąć – hipotetycznie – że podjęcie przez PiS czynności nastąpiło w nieodpowiedniej formie, nie mamy do czynienia z bezczynnością, co za tym idzie zaskarżony wyrok jest wadliwy.

Ad II.3

WSA błędnie przyjął, że faktury, które zostały opłacone przez PiS w styczniu i lutym 2013 r. uznać należy za dokumenty dotyczące PiS, a przez to stanowiące informację publiczną („informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem” – cytat z uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Na tej podstawie WSA orzekł, że żądanie Sieci Obywatelskiej Watchdog Polska dotyczy informacji publicznej i zobowiązał PiS do rozpoznania jej wniosku.

Zważywszy na powyższe należy wskazać, że WSA dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Na mocy tego przepisu:

Art. 3

1. Prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do:

- 1) uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego,
- 2) wglądu do dokumentów urzędowych,
- 3) dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów.

Art. 3 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej w sposób wyczerpujący określa zakres przedmiotowy prawa do informacji. Prawo to obejmuje m.in. wgląd do dokumentów, jednakże wyłącznie do dokumentów urzędowych (definicja legalna tego pojęcia zawarta została w art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej).

Wykładnia tego przepisu została dokonana przez WSA z naruszeniem reguł wnioskowań prawniczych – skoro ustawa uprawnia wyłącznie do wglądu do dokumentów urzędowych, to *a contrario* nie uprawnia do wglądu do dokumentów prywatnych. Nie ma również uzasadnienia dla poglądu zaprezentowanego przez WSA, w myśl którego dokumenty prywatne, jeśli uznać je – tak jak uczynił to WSA – za nośnik informacji publicznej, powinny zostać udostępnione na mocy pkt 1 artykułu 3. Skoro bowiem ustawodawca unormował dostęp do dokumentów w pkt 2., ograniczając wgląd do dokumentów urzędowych, wykładnia rozszerzająca pkt. 1, nakazująca udostępnić dokument prywatny jako nośnik informacji publicznej, jest nieuprawniona.

Nadto wskazuję, że dokumenty, będące przedmiotem żądania, nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej, nie ma zatem w

przedmiotowej sprawie zastosowania również art. 3 ust. 1 pkt. 2.

Dokument urzędowy na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej oznacza bowiem – zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 6 ust. 2 ustawy – treść oświadczenia woli lub wiedzy utrwaloną i podpisaną w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowaną do innego podmiotu lub złożoną do akt sprawy. W polskim systemie prawnym sposób używania definicji legalnych zawarty jest w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”. Zgodnie z nimi definicję legalną zamieszcza się w tekście prawnym, jeśli dane określenie jest wieloznaczne, dane określenie jest nieostre, a jest pożądane ograniczenie jego nieostrości, znaczenie danego określenia nie jest powszechnie zrozumiałe lub ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia.

Definicja legalna wiążąco ustala znaczenie słowa na potrzeby konkretnego aktu prawnego, w którym dana definicja się znajduje. Definicje legalne mają wyeliminować sytuację różnego interpretowania zwrotów i pojęć używanych w przepisie prawnym. Stąd nieuzasadnione jest ustalenie znaczenia wyrażenia „dokument urzędowy” w sposób inny niż wskazany w definicji legalnej. Jeżeli w tekście prawnym występują definicje legalne to niedopuszczalnym jest przyjęcie innego znaczenia danego wyrażenia, niż przez nią wyznaczone, a zakaz ten jest najsilniejszą ze wszystkich dyrektyw interpretacyjnych. Pogląd ten jest szeroko podzielany w orzecznictwie – *Przy stosowaniu wykładni językowej (...) pierwszeństwo przyznaje się definicjom legalnym tekstu prawnego, nie ma bowiem innych silniejszych reguł służących ustalaniu znaczenia zwrotów użytych w przepisach prawnych* (wyrok NSA z dn.14.12.2000 r., sygn. FSA 2/00, ONSA 2001/2/49, tak samo w uchwale NSA z 29.11.1999 r., sygn. FPK 3/99, ONSA 2000/2/59).

Zważywszy na fakt, że dokumenty, o które wystąpiła Sieć Obywatelska – Watchdog Polska, nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu ustawy, organizacji tej nie przysługuje prawo wglądu do nich. Stąd wniosek został zasadnie nieuwzględniony przez PiS.

Ponadto pragnę wskazać, że, w myśl poglądu zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez WSA, dokumenty prywatne, jeżeli tylko zawierają informacje publiczne, również podlegają ujawnieniu. Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Należy bowiem zauważyć, że informacja publiczna zawierająca się w dokumencie prywatnym podlega ujawnieniu, ale jedynie jako treść, a nie poprzez okazanie do wglądu dokumentu prywatnego tę informację zawierającego. Takie uprawnienie, jakim jest wgląd do dokumentu – zarezerwowany został przez ustawę o dostępie do informacji publicznej wyłącznie dla dokumentów urzędowych.

Zważywszy na powyższe, z ostrożności procesowej wskazuję, że nawet jeżeli uznać za zasadny pogląd WSA o tym, że informacje zawarte w dokumentach prywatnych są informacją publiczną, to Sieć Obywatelska – Watchdog Polska uprawniona była do domagania się jedynie ujawnienia treści tych informacji, ale nie wglądu do tych dokumentów prywatnych.

W tych warunkach wniesienie skargi stało się konieczne i uzasadnione. Mając powyższe na uwadze wnoszę jak we wstępie.

adw. dr Bogusław Kosmowski

Załączniki:

1. dowód uiszczenia wpisu sądowego w kwocie 100 PLN,
2. pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
3. wyciąg z księgi ewidencji partii politycznych,
4. 2 odpisy skargi

ING Bank Śląski S.A.
ul. Sokołska 34
40-086 Katowice

[Potwierdzenie transakcji]

Nr transakcji w ING Banku Śląskim S.A.: 97201364607 Data księgowania: 17.01.2014 Data transakcji: 17.01.2014

Dane Płatnika:

57 1050 1764 1000 0090 6638 8530
ING Bank Śląski S.A.
GOTKOWICZ,KOSMUS,KUCZYŃSKI I
PARTNERZY- -ADWOKACI
DERDOWSKIEGO 26/3
80-310 GDAŃSK

Dane Odbiorcy:

96 1010 1010 0078 1022 3100 0000
NBP O/Okr. w Warszawie
Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa
ul. Jasna 2/4

Tytuł:

Wpis w sprawie skargi kasacyjnej
od wyr. WSA w W-wie o sygn. II
SAB/Wa 408/13

Szczegóły:

PRZELEW

Kwota:

100,00

Waluta:

PLN

Dokument wygenerowany elektronicznie, nie wymaga pieczęci ani podpisu. Dokument sporządzony na podstawie art.7 Ustawy Prawo Bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002 roku, poz. 665 z późniejszymi zmianami).

Gotkiewicz Kosmus Kuczyński

partnerzy
adwokaci

Pełnomocnictwo

Prawidłowo umocowany do działania w imieniu partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość (dalej: Mocodawca), upoważniam niniejszym:

- adw. dra Bogusława Kosmusa

do prowadzenia:

sprawy z wniosku Sieci Obywatelskiej – Watchdog Polska z dn. 19 czerwca 2013 r. w przedmiocie udzielenia informacji publicznej, dotyczącego faktur opłacanych przez Mocodawcę.

Pełnomocnictwo obejmuje upoważnienie do:

prowadzenia postępowań sądowo-administracyjnych przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym i Naczelny Sąd Administracyjny w/w sprawie, w tym do wystąpienia ze skargą kasacyjną oraz reprezentacji procesowej przed Naczelny Sąd Administracyjny, w tym do wystąpienia ze skargą kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dn. 15 listopada 2013 r. (sygn. II SAB/Wa 408/13).

Pełnomocnik może ustanawiać pełnomocników substytucyjnych.

Pełnomocnictwo uprawnia także do wystąpienia w imieniu Mocodawcy z ewentualnymi skargami na naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – w ramach w/w postępowań.

Jarosław Kaczyński, dnia 13 I 2013 roku

Jarosław Kaczyński
Przewodniczący partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
adw. Bogusław Kosmus

Gdańsk, dnia

2014-01-15

80-310 Gdańsk, ul. Derdowskiego 26/3
NIP: 584 260 34 86, Bank Millennium: 27 1160 2202 0000 8615 8170
tel.: [48 58] 300 04 73, 305 20 45, fax: [48 58] 300 04 78
www.gkkadwokaci.pl

partnerzy: Krzysztof Gotkiewicz - adwokat, dr Bogusław Kosmus - adwokat, dr Grzegorz Kuczyński - adwokat

ING Bank Śląski S.A.
ul. Sokolska 34
40-086 Katowice

Potwierdzenie transakcji

Nr transakcji w ING Banku Śląskim S.A.: 97201557289 Data księgowania: 14.01.2014 Data transakcji: 14.01.2014

Dane Płatnika:

57 1050 1764 1000 0090 6638 8530
ING Bank Śląski S.A.
GOTKOWICZ,KOSMUS,KUCZYŃSKI I
PARTNERZY--ADWOKACI
DERDOWSKIEGO 26/3
80-310 GDAŃSK

Dane Odbiorcy:

60 1030 1508 0000 0005 5001 0038
BH Regionalne Centrum Rozliczeń Olsztyn
Dzielnica Śródmieście
m. st. Warszawy
ul. Nowogrodzka 43
00-691 Warszawa

Tytuł:

Opł.skarb.od pełnom.udziel.adw.
B.Kosmusowi przez PiS do wyst.ze
skargą kasac.od wyr. II SAB/Wa
408/13

Szczegóły:

PRZELEW

Kwota:

17,00

Waluta:

PLN

Dokument wygenerowany elektronicznie, nie wymaga pieczęci ani podpisu. Dokument sporządzony na podstawie art.7 Ustawy Prawo Bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002 roku, poz. 665 z późniejszymi zmianami).

Warszawa 18-11-2013

SĄD OKRĘGOWY w WARSZAWIE
VII WYDZIAŁ CYWILNY REJESTROWY
Al. Solidarności 127
00-898 WARSZAWA

WYCIĄG

z księgi ewidencji partii politycznych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w
Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy

Numer ewidencji EwP 124

1. Rubryka pierwsza - liczba porządkowa wpisu 35
2. Rubryka druga - data zgłoszenia partii do ewidencji
31-05-2001
3. Rubryka trzecia - nazwa, skrót nazwy oraz siedziba partii wraz z dokładnym adresem
"Prawo i Sprawiedliwość"
"PiS"
02-018 Warszawa
Nowogrodzka 84/86
4. Rubryka czwarta - wzorzec symbolu graficznego partii
- brak wpisu
5. Rubryka piąta - imiona, nazwiska i adresy osób wchodzących w skład organów
uprawnionych w statucie do reprezentowania partii na zewnątrz oraz do zaciągania
zobowiązań majątkowych

Jarosław Aleksander Kaczyński, Prezes PiS, zam. 01-625 Warszawa, ul.
Mickiewicza 49,
Beata Szydło, zam. 32-625 Przecieszyn, ul. Groblowa 6,
Adam Lipiński, zam. 02-796 Warszawa, ul. Wąwozowa 30/15,
Stanisław Kostrzewski, zam. 03-004 Warszawa, ul. Insurekcji 10,
Joachim Stanisław Brudziński, zam. 70-390 Szczecin, ul. Gorkiego 21/7,
Wojciech Stefan Jasiński, zam. 09-407 Płock, ul. Lachmana 14 m 25,
Krzysztof Jurgiel, zam. 15-794 Białystok, ul. Gajowa 15,
Leonard Seweryn Krasulski, zam. 82-300 Elbląg, ul. Malborska 47/4,
Jarosław Zieliński, zam. 16-400 Suwałki, ul. Lityńskiego 6/15,
Mariusz Błaszczak, zam. 05-120 Legionowo, ul. E. Plater 5A,

Marek Kuchciński, zam. 37-700 Przemyśl, ul. Matejki 6,
 Richard Henry Czarnecki, zam. 01-588 Warszawa, ul. Hanki Czaki 2/1,
 Dawid Bohdan Jackiewicz, zam. 53-030 Wrocław, ul. Przyjaźni 66/317,
 Mariusz Kamiński, zam. 00-963 Warszawa, ul. Bajońska 9A/16,
 Stanisław Karczewski, zam. 26-420 Nowe Miasto n/Pilicą, ul. Tomaszowska 43 m
 1,
 Karol Karski, zam. 01-737 Warszawa, ul. Elbląska 65 m 83,
 Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, zam. 26-600 Radom, ul. Karłowicza 28,
 Krzysztof Stefan Michalkiewicz, zam. 20-142 Lublin, ul. Marianańska 25/9,
 Marek Suski, zam. 05-600 Grójec, Marianów 26,
 Wojciech Piotr Szarama, zam. 41-935 Bytom, ul. Wyszyńskiego 81,
 Krzysztof Józef Tchórzewski, zam. 08-110 Siedlce, ul. Janowska 13,
 Ryszard Terlecki, zam. 30-830 Kraków, ul. Ks. Ściegiennego 3/3,
 Kazimierz Michał Ujazdowski, zam. 05-080 Izabelin, ul. Swierkowa 6,
 Marek Józef Gróbarczyk, zam. 33-386 Podgórze, Stądla 157,
 Adam Andrzej Hofman, zam. 62-800 Kalisz, ul. Dobrzecka 44/1,
 Wiesław Stanisław Janczyk, zam. 34-654 Męcina, Męcina 680,
 Tomasz Piotr Poreba, zam. 39-300 Mielec, ul. Mała 18,
 Elżbieta Wittek, zam. 59-400 Jawor, ul. Witosa 7/24.

uprawnionymi do reprezentowania partii na zewnątrz są: Prezes PiS
 jednoosobowo oraz Komitet Polityczny PiS (w formie uchwał)
 do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych oraz
 finansowych upoważniony jest Komitet Polityczny, reprezentowany przez
 wyznaczonych przez niego członków. Ważność oświadczeń składanych przez
 wyznaczonych członków Komitetu Politycznego, wymaga łącznego działania co
 najmniej dwóch z nich.

Członkowie Komitetu Politycznego uprawnieni do składania oświadczeń woli w
 zakresie praw i obowiązków majątkowych i finansowych:

Joachim Stanisław Brudziński,
 Stanisław Kostrzewski,
 Adam Lipiński.

6. Rubryka szósta - imiona, nazwiska i adresy osób zgłaszających partię do ewidencji

Adam Lipiński,

Marek Suski,

Przemysław Gosiewski.

7. Rubryka siódma - data wydania orzeczenia w przedmiocie wpisu partii do ewidencji

2001-06-08	2002-02-28	2002-04-10	2002-08-26
2002-09-04	2002-12-02	2003-03-31	2003-05-14
2004-03-12	2004-05-04	2005-02-09	2006-07-03
2006-10-02	2007-01-09	2007-04-05	2007-05-11
2007-07-20		2007-11-14	

2007-11-23	2008-01-02	2008-01-31	2008-04-17
2008-05-16	2008-06-06	2008-06-17	2008-06-27
2009-01-13	2009-05-05	2009-10-22	2010-04-23
2010-09-02	2010-12-03	2011-02-16	2011-12-07
2013-07-17			

8. Rubryka ósma - data, sygnatura i sentencja Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego partii

- brak wpisu

9. Rubryka dziewiąta - wzmianka o podjęciu przez partię uchwały o samorozwiązaniu oraz imię i nazwisko wyznaczonego likwidatora

- brak wpisu

10. Rubryka dziesiąta - data wykreślenia partii z ewidencji

- brak wpisu

11. Rubryka jedenasta - uwagi

zmiany statutu w brzmieniu określonym w uchwale nr 24/IV/2013 podjętej przez IV Kongres Prawa i Sprawiedliwości w dniu 29 czerwca 2013r.

Wyciąg wydaje się celem przedłożenia odnośnym władzom

Pobrano opłatę kancelaryjną w kwocie 18 zł

Za zgodność z rejestrem

Z upoważnienia
kierownika sekretariatu

STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Teresa Jankowska